

Sygn. akt IV CSK 721/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. G.
przy uczestnictwie małoletniego K. G., B. G. i A. G. o uchylenie postanowienia o
stwierdzeniu nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z dnia 30 kwietnia 2015 r., opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego art. 382, art. 385 w zw. z art. 382 oraz art. 679 § 1 i 2 k.p.c., wnioskodawca J. G. uzasadnił wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania potrzebą rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, „czy Sąd nie powinien uchylić bądź zmienić postanowienia stwierdzającego nabycie nieruchomości rolnej, jeżeli okaże się, że nieważne było nabycie tej nieruchomości przez spadkodawcę”. Konkretyzując tę kwestię, skarżący postawił pytanie, czy Sąd słusznie zignorował fakt „przekazania w sposób nieważny” nieruchomości rolnej A. G. i „nie dokonał uchylenia postanowienia, tudzież - nie zamieścił postanowienia negatywnego o wyłączeniu z dziedzicznego majątku nieruchomości objętej nieważnym przeniesieniem majątku”. Wnioskodawca z tą samą kwestią powiązał potrzebę dokonania wykładni przepisu mającego budzić poważne wątpliwości i wywoływać rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 679 k.p.c., wskazaną jako kolejną przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania. Skarżący powołał się również na oczywistą zasadność skargi, podnosząc, że „błędnie zostało uznane za słuszne przez SO stanowisko wyrażone przez pełnomocnika K. G. oraz przez SR o słuszności zaniechania przez Sąd zważenia na fakt, iż cały majątek spadkowy którego dziedziczenie stwierdzono, wyczerpywany był przez nieruchomość nieważnie nabytą przez spadkodawcę”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Na wstępie należy zauważyć, że w celu wykazania trzech różnych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący wadliwie odniósł się do tej samej w istocie kwestii prawnej, choć w każdym przypadku została ona ujęta w nieco odmienny sposób.

Powołanie się przez skarżącego na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagało poza wskazaniem określonego problemu prawnego powstałego na tle konkretnego przepisu, zaprezentowania różnych możliwych sposobów rozwiązania tego problemu oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Warunki te nie zostały spełnione. Przedstawiona przez skarżącego - bez wskazania przepisu, którego miała dotyczyć - kwestia nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Poprzestając na wyrażeniu w formie pytań swoich wątpliwości odnośnie do trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia, wnioskodawca nie wskazał wymaganych argumentów prawnych mających świadczyć o tym, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, którego rozstrzygnięcie wywołuje rzeczywiste i poważne trudności. Uzasadnienie wniosku ogranicza się do pytań, ściśle osadzonych w okolicznościach faktycznych sprawy, na które odpowiedź byłaby równoznaczna z rozstrzygnięciem postawionych w skardze zarzutów.

Nieskutecznie wnioskodawca powołał się także na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę dokonania wykładni powołanego w skardze przepisu. Skarżący nie wykazał przy pomocy stosownej juredycznej argumentacji, aby art. 679 k.p.c. budził poważne wątpliwości, ani nie wskazał orzeczeń,

które mogłyby świadczyć o rozbieżnościach na tle tego przepisu w orzecznictwie sądów.

Wnioskodawca nie wykazał również, że skarga jest oczywiście zasadna. Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych. W skardze argumentacji takiej brak. Skarżący nie wskazał konkretnego przepisu prawa, który miałby doznać oczywistego naruszenia, a także argumentów mogących przekonać, że naruszenie miało taki właśnie charakter, ograniczając się do polemiki ze stanowiskiem Sądu.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.